

L'Esquella de la Torratxa

Any XLII - Número 2179

15 cèntims = Atrassats 30

Barcelona, 10 de Desembre de 1920

L'IMPERTERRIT

- Un mal somni que ha passat
com tantes altres tempestes.
Ara s'apropen les festes...
i ja veureu que trempat!

El mejor disolvente de los uratos
 Abolida de las vías urinarias
 Cólicos nefríticos
 Reuma articular
 Nefritis
 Tifos
 Gota

UROMETINA

AMBROSE, HERMANOS
 S. NAVARRO

PÍDASE
 folleto explicativo. Muestras a los señores médicos

Agte gen: S. NAVARRO
 Rambla del Centro, 8 y 10-Barcelona

PARA ENFERMEDADES DEL
ESTÓMAGO & INTESTINOS

GASTROL
MIRET

PROBARLO ES CURARSE

MARCEL MIRET - Farmacéutico
 Diputación, 205-BARCELONA

DE VENTA
 EN TODAS PARTES

GRANS MAGATZEMS
DAMIANS

EXPOSICIÓ i VENDA de diferents articles al
 preu únic de **3⁹⁵** pessetes

GRANS NOVETATS
 Llanes i sedes per a vestits de senyora
ULTIMS MODELS
 en barrets, vestits, abrics, «jerseys»,
 impermeables, etc., etc.

CALÇAT a preus limitadíssims

Sastreria a mida - «CORTE» DISTINGIT
 I PREUS INCREIBLES

EXTENS SORTIT EN MOBLES DE TOTES MENES:
 Boás pluma, pells, guants, perfumeria, ca-
 miseria, gèneres de punt, joguets, ferreteria,
 bateria de cuina, maquinaria, etc.

La llet condensada (sense desnatar)
 La més pura MARCA La més saludable

VICTORIA

procedent de les masies del Montseny
 (Barcelona), és absolutament pura, la
 més rica, la més saludable i nutritiva
 perquè conté tota la crema i perquè
 és elaborada solament amb llet de
 vaca suïça i sucre blanc de canya.

DE VENDA EN COLMADOS I ULTRAMARINS
 Despatx central: Princesa, 15-Barcelona

Antes de pendre-la Després d'haver-la pres

Soler i Torra germans
BANQUERS

Compra venda de valors - Ordres de Borsa - Canvi
 de moneda - Giros sobre l'estranger - Comptes
 corrents en monedes Nacional i Estrangera

Rambla d'Estudis, n.º 13 i Bonsuccès, n.º 1

SARNA
 CURA RÁPIDA
Sarnicida Paradel
 Frasco 4 pesetas
 Asalto, 28, farmacia - Barcelona

CAÇADORS!

Les millors espadanyes
 més ben construf-
 des, sòlides i cò-
 modes, per a caça,
 camp i tennis, són les que fabrica la casa

BORNAS Hospital, 24, ent.
 BARCELONA

Vendes al engros i a la menuda - Expedicions a províncies

Antoni López
 Impressor

Impressions comercials
 Treballs de totes menes

Olm, 8, interior
 Telèfon 4115 A

Talonaris de la Loteria de Nadal Carrer de la Unió, 3
BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Llibreria Espanyola-Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ.
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes., Estranger, 5

Notes de la vaga

ANEM creient que'ls puntals de l'ordre i de la ciutat, son aqueixos bons homes que's diuen el senyor Pere, el senyor Pau o el senyor Joan, homes d'una espessa tranquil·lilitat de esperit, i an els que mai se'ls hi ocurrirà el crit d'En Juli Laforgue: «Déu meu! Que n'és de cotidiana la vida!»

Els no cerquen reforços intel·lectuals per al seu dalit de tranquil·la cotidianitat, ni el senyor Maurras, ni a l'ABC, les dues fonts conservadores on van a beure la «élite» i la massa, ni se deturen en personals meditacions. Viuen la seva vida senzilla, i llencen la seva hostilitat contra tot lo que se li oposa. La vaga és la seva enemiga, i ells són els més fermes adversaris de la vaga que'l forcen a caminar, a menjar pa dur i escàs, a recollir-se de bona hora, inquiets entremig de les foscos perilloses.

El senyor Pau, el senyor Pere i el senyor Joan, són aquells que no faltaran ni al despatx, ni a la botiga; són aquells per els que s'ha pogut escriure que les Rambles havien estat concorregudes; són els mateixos que s'han esforçat en anar al cine i han donat la seva aprovació a totes les mesures. El dilluns, davant dels tramvies ressuscitats, sentiren uns batecs joiosos que ja feia temps que no percibien, i rigueren, i haurien aplaudit si arriben a anar en grup el senyor Pau, amb el senyor Pere i el senyor Joan.

Es el «vir bouns» vegetatiu i homogeni, que reacciona instintivament contra tota perturbació. Conservador de sí mateix i dels seus hàbits, arriba per ascensió del seu jo, a la conservació de tot lo ja establert, lo màxim i lo mínim. Conserva l'ordre, la llei, el principi d'autoritat i el seu dret immutable al cine, al pa tou, a la parada del tramvia i al diari durant els trescents xeixanta cinc dies del any.

Perquè el tramvia tindrà aqueix prestigi que'l constitueix en centre de tots els moviments socials? En 1902 o en 1920, ells inauguren i tanquen les vagues generals,

Sense carn, sense teatres, sense diaris, el ciutadà va seguint, amb lleus incomoditats, les seves hores habituals, però la manca de pa, la manca de tramvies, marca el cim del seu neguit.

I és que'l tramvia és com l'arca santa mecànica de la ciutat, i així com la vila de París ostenta en el seu blasó un vaixell amb la llegenda «Fluctuat nèe mergitur», les altres ciutats, sobre tot Barcelona, haurien de posar en el seu escut, substituïnt a la rata-pinyada, un tramvia. I a sota, la llegenda: «S'amaga, però torna a córrer». Diaris, cines, lletreros lluminosos, cafès concerts, pintors cubistes, voltaics, els pot exhibir tota ciutat al *por menor*, però tramvies, no. Encara un tramvia pot aparèixer en una vila important, enllaçant l'estació amb un barri extrem, però tramvies, no.

Per això el dilluns, els bons barcelonins se commogueren davant de l'aparició del tramvia que va trencar la vaga, com si fos el primer tramvia elèctric que haguessin vist en la seva vida.

PARADOX

No valia parlar clar

De tant en tant—millor diríem, de tard en tard—feix l'atmosfera pesanta del Consistori un crit de sinceritat, que retruny com una vergassada. Arribada l'ocasió acoten uns regidors, el cap, com avergonyits. D'altres, més despreocupats—per a no dir més cíncics—s'esforcen en fer el desentés, talment com si l'al·lusió no tingués importància. Com si la sageta disparada pel company no anés per a ells. Com si la condició de la seva epidermis sigués tal, que al topar-hi, hi rebotessin les bales. Per migrat i especial que sigui el concepte que es tingui de la susceptibilitat del regidor, és de creure que a l'arribar un d'aquests cassos, la professó va, allò que es diu, per dins. I que no serveix fer el sorrut, ni l'esforçar-se en dissimular.

Un d'aquests coets consistorials, fou engegat pel senyor Marial, en l'avant darrera sessió. Succedí la cosa, a propòsit d'un dictàmen relatiu a l'adquisició de terrenys destinats a parcs i jardins. Un nou copet als parcs i jardins famosos, que tant han donat que mormolar. Una vegada més, han palesat els regidors la seva tossuderia, i la seva condició de martres. Al menys, no es dirà que siguin de la mena d'homes que escarmenten.

Doncs, sí. Es presenta a la sanció del Consistori, un dictàmen pel que's proposa invertir un milió cinc centes mil pessetes en adquirir uns espais afectats per a la mun-

tanya del Guinardó. Es llegí el dictàmen, en moments en que la riuada de pessetes inundava gairebé els escons. Quan dançaven els mil·lions d'un cantó a l'altre, talment com si fossin bosses de caramels. A l'hora en que el més modest dels administradors (?) comunals, obria uns ulls com unes taronges.

En Marial, demanà que no es gastessin més diners en aixamplar el parc del Guinardó. En apoi de la demanda, aportà diversos arguments, que rebatí, o aparentà despreciar, la majoria dels seus col·legues, empenyats en convocar dos concursos, i en senyalar la meitat del mil·lió i mig, o siguin, setcentes cinquanta mil pessetes, per a cada un.

Vista la inutilitat del seu esforç, i cansat, pot-ser, de emplear saliva, es despenjà En Marial amb una frase, que val per a quant respecte del assumpte pugui dir-se.

—*Que els defensors del dictàmen es partelxin el mil·lió i mig com a bons germans i lancarem de cop*—exclamà En Marial, deixant al públic i a la Premsa amb un pam de boca oberta.

Com al començament hem irsinuat, hi hagué qui sentí la punyida en lo més pregó de la consciència, no obstant semblar avesat a escoltar-ne de verdes i de ma-

dures. El qui més i el qui menys, apel·là al recurs antic i desacreditat, de *fer el pagès*.

Refets de la primera impressió produïda per a l'escomesa, es sentí com alguns deien en veu baixa:

—*Tot el mil·lió i mig, no, desgraciadament.*

JUST

Nuvolada... i pluja

En Joan, era, lo que se'n diu, un bon jan. Encara que jove, era recollit, sense cap vici; sa vida s'escolava plàcidament del treball a casa, de la taula al llit.

La vida mancada d'emocions i cabòries, sols gosava davant d'una ben sortida taula casolana i a la festa al cine o a un cafè de barri, perdent i gratient, una manilla mal jugada, i ço no com estroncament de sa vida, sinó com nús que nusava el fi de setmana, amb el dilluns.

Una nit es trobava de sobretaula, sota la llum esmortuïda del gas, rosegant l'última avellana i esguardant el vas de ví rosat, apoteosi del sopar cotidià. Sorollosament trucaren a la porta. Quan la vida és quieta, amb quietut pregona, un repic fort a la porta fa basarda, com si aquell soroll hagués de rompre la quietut per a sempre. Això passà a En Joan. Es refé i anà a obrir. Un home francament s'endinçà en la casa i una baladrera veu de vint anys se feu sentir:

—*Hola Joan. T'he [sospres, veritat?... Doncs perdona, però venia per a pregar-te un favor. Diumenge al matí jo i la meva xicota hem dit d'anar a fora. Però, els seus pares no la deixarien anar sola, ni ella vindria, i per això vindrà sa germana i estem els tres d'acord en que vingui un acompanyant per a sa germana. La xicota és bona noia, riallera; creu-me, disfrutaràs.*

—*Has estat desacertat, al escullir-me a mí. Jo que jamai he fet cap sortida amb dones, estaria ensopit i vos avorriaria. Cerque'n un altre, que prou el trobaràs.*

—*No home, ara a elles ja els hi he dit que vindries tú i ja t'esperen. Vina, Joan, vina—exclamava amb tò suplicant, l'amic.—En tens mitges ganes, fes-ho per mí, no malmets amb les teves estranyeses, un jorn de gaubança en plena natura amb ma aimada.*

—*Oh! és que...—somrient i dubtant diu En Joan.*

—*No'n parlem més, diumenge a*

SPORTS D'HIVERN

Les curses a peu.

les set te vindré a cercar. Adéu—i fogí foll d'alegria escales avall.

Això, era el divendres a la nit. Eren prop les onze; una hora més tard que de costum al llit. En Joan es despullà apresserat, bufà el llum, clogué els ulls fortament, com volguent dormir depressa, per a recuperar l'hora perduda. Però, oh!, oh! malhaurança, la són no venia. Son cervell barrinava. Tenia raó son amic: sa vida era insòlita, vivia com un vell.

Però s'acostumaria a les disbauxes, a les follies d'un amor? Pshé, mon pensament corre massa. L'anar a fòra un matí no és gens compromès.

I, si sentia, mentre deia coses fàtues a sa companya, allà a l'altre margenada, un enfilall de petons, del seu amic? Un embull d'idees se agombolaven en son magí, quan cansat de cavilar, s'ensenyorà de son còs una lassitut total, que no era el són plàcid de cada jorn.

Aleshores aparegueren davant sos ulls escenes del matí d'esplai, es veia corrent, darrera una apetitosa minyona, de cara encesa i ulls brillants i una boca que "jamai parava de riure, regalimant sa cara de suor, com si empaités a una papellona. Després, la tornada amics, tan amics, que venien riallers fent bracet.

Es debatia pel llit nerviós; la roba caragolada; ara es veia casat fent gronxar en sos braços un nin plorant, en tant sa muller s'ajançava.

S'alçà d'una revolada i es llevà. Era dejorn, però no tenia temps per a dormir-se altre cop.

Tot aquell jorn el passà capficat. Ovirava un gai matí de xerinola i somreia. Temia per si tornaven embriacs i estava per desdir-se'n. Veia monòtona sa vida d'ara i li recava canviar-la.

Arribà la nit. Com el jorn abans, barrinant, tardà molt a dormir-se. Dormí poc i somnià sempre. Ja es debatia furiós, ja parlava en veu alta, i a la matinada prop les sis, es despertà, mirà a la finestra i a fòra vegé fosc; es fregà els ulls i escoltà atent. Una remor suau i contínua, es sentia a fòra. Amb sinistre rialla saltà del llit i corregué a la finestra. Del cel, color plom, queia un ruixim atapeït i l'atmosfera caldejada deia de durar tot el jorn la pluja.

Totes ses quimeres s'esvaien com ventades per aquella pluja benefactora. Son rostre bonatxó s'aixamplà per joiosa rialla i feliç esguarda la pluja que tant seguidament i oportuna quèia i el retornava a sa plàcida vida.

LLUIS R. JANÉ

VIGILIA ELECTORAL

—Tan-de-bò hi hagués pau, que faria la pau!

A CAU D'ORELLA

La darrera necrologia

El record del pobre «Peius» s'ha esvait, dispersat per la follia de tota la ciutat convulsionada, però encara pels diaris forans apareixen notes necrològiques que van posant coronas en la tomba d'En Pompeu Gener.

Nosaltres n'hem trobada una de deliciosa en *El Eco de la Comarca*, que apareix a Amposta. L'hauriem passada com a una banal crònica d'aficionat rural si no haguéssim llegit en la primera línia de l'article un adjectiu extrany: «L'il·lustre literat i filològic...»

Filològic?—ens hem preguntat.—I hem anat article avall cercant les noves qualitats d'En Peius, descobertes a Amposta. Efectivament, a les poques ratlles llegim:

—«Ell—En Pompeu Gener—era l'encarregat de fer

:-: Aquest número ha sigut censurat :-:

—L'ofici de pescador,
(sobre tot els de la canya)
és el més amolador
dels que's coneixen a Espanya.

el diccionari de la nostra llengua i estava al front del Institut d'Estudis Catalans on hi han els admiradors de Catalunya, tant de les lletres com de les arts».

Ni En Pompeu Gener feia diccionari, ni era de l'Institut, ni en aquest hi estan els admiradors de Catalunya, com si aquesta fos una tiple, sinó més aviat els admirats per Catalunya. Lo que demostra que ni se sap, a *El Eco* d'Amposta, qui era En «Peius», ni lo que és l'Institut.

Hem cercat la firma. Era aquesta: Joan Palau i Mayor. Qui seria el senyor Palau? Ho hem preguntat a un amic d'Amposta:

—En Joan Palau? Es l'alcalde!

Fi ferm

La gent se'ls anava ensenyant, els tramvies. No'n corria més que un, el de Gràcia, però era com si corressin tots. Un tramvia corrent era la tornada del pa a taula, i del diari a la porteria, i el descans de les cames, i el sortir a les nits, i la tranquil·la visita a l'amiga o a les amigues. I el miraven, com si fos la bomba, una bomba de terra que anés encarrilada.

La gent anava a Gràcia com qui va als toros, contenta i penjada per tot arreu del tramvia. L'agafaven obrers i patrons, amb idèntica alegria. Però el nostre amic, no. El nostre amic que tenia d'anar prop dels Josepets, dubta del tramvia.

—Vostè creu que l'haig d'agafar?
Ell era un sindicalista convençut i agafar el tramvia en plena vaga li semblava una traïció.

—Home, jo crec que sí.
—No, no, agafar el tramvia avui seria una deserció.

I mentre els tramvies passaven ufanosos, ell va anar caminant, caminant, ple de fadiga, com si complís una prometença. No li mancava més que un ciri.

Una vegada més, haurà tingut raó la vella, al dir que no's volia morir mai, doncs esperançava veure'n de noves.

En la Premsa de fora casa, es vanten aquests dies les excel·lències de dos descobriments científics, verament insospitats.

D'un cantó, i mentre ens anuncien que un dels nostres sentits capdals és susceptible de centuplicar la seva potència, ens proposen, de l'altre, reduir a la mínima

Una sèrie de... una comèdia en tres actes. Una sèrie de... una comèdia en dos actes.

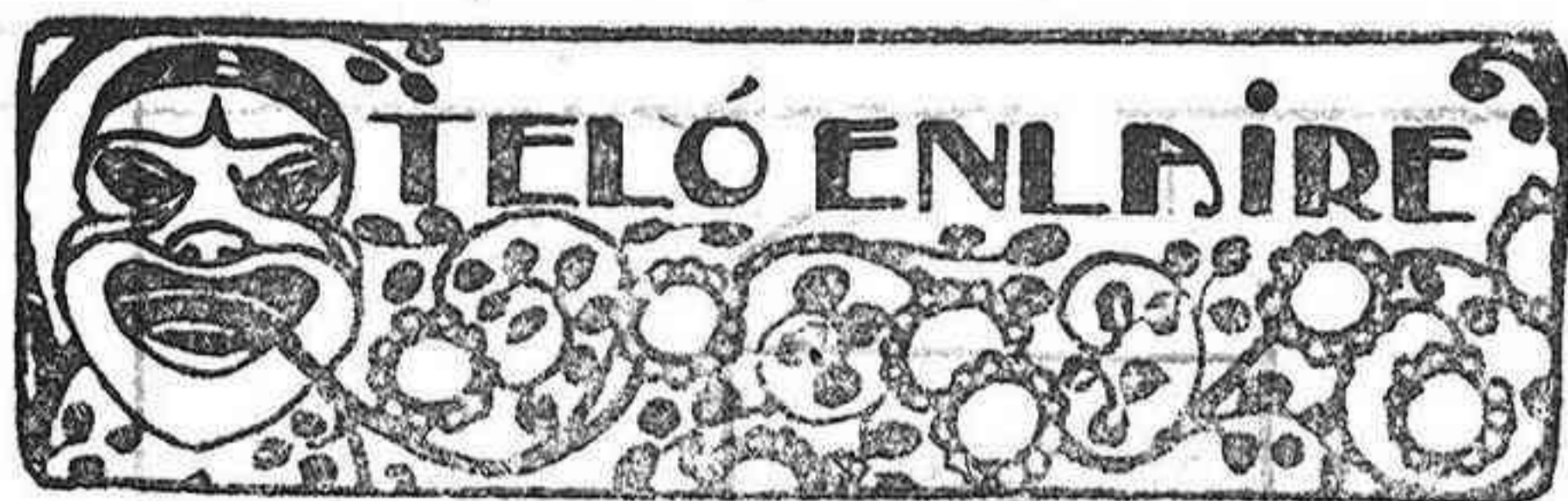
ROMA

La sèrie de... una divertida comèdia. molts... una divertida comèdia. molts...

ACADEMIA DE DANÇA

—Que no balleu, nois?
—No; ja ens han fet ballar massa.

LICEO

Quasi bé no s'hi ha conegut, al «Liceo», això de la febre social. A pesar de la vaga, els filarmònics han acudit com un sol home a les esplèndides funcions de la Casa Gran.

I han aplaudit la *Aida*, molt ben presentada, i dimarts aplaudiren una *Madama Butterfly* autèntica, això és, cantada per la Tamaki, una japonesa de debò i per un tenor molt acceptable, En Vitto Kytal.

Amb aquestes dues òperes i la darrera de *Quo vadis?* s'ha passat alegrement l'accidentada setmaneta.

NOVEDADES

Obres que han assolit bon èxit durant aqueixos vuit dies: *La bona aventura*, *Amores y amorios*, *La gentil Mariana*.

Per a dissabte s'anuncia el benefici de l'excellent actriu

Irene Alba. S'estrenarà una comèdia en tres actes, *Una madre*, que's donarà a la tarda, i per a la nit una altra estrena *El modisto parisino*, comèdia en dos actes.

ROMEA

La senyoreta Aritmètica és una divertida comèdia, «molt francesa», amb un caient vodevillesc de bona mena, de les que per força tenen de agradar a tots els públics. Amb un assumpte interessant i gens complicat, l'autor ens té entretinguts durant quatre actes que no són llargs, però que ens semblen massa curts. El més ben encertat és el segon, però tots ells contenen escenes ben arrodonides i situacions còmiques bastants, per a sortir-ne satisfets. El diàleg enginyós, natural i pulcre. El senyor Moliné (G.) s'ha acreditat una vegada més de bon traductor.

L'execució notable per part de tots, i la presentació bona. Per a dissabte s'anuncia l'estrena de *Jugada suprema*, comèdia en tres actes original de l'escriptor suec E. Diding, traduïda al català per C. Capdevila i A. Varberg.

TIVOLI

Vinguen sarçueles i operetes, que és el plat de tots els dies d'aqueixa popularíssima fonda.

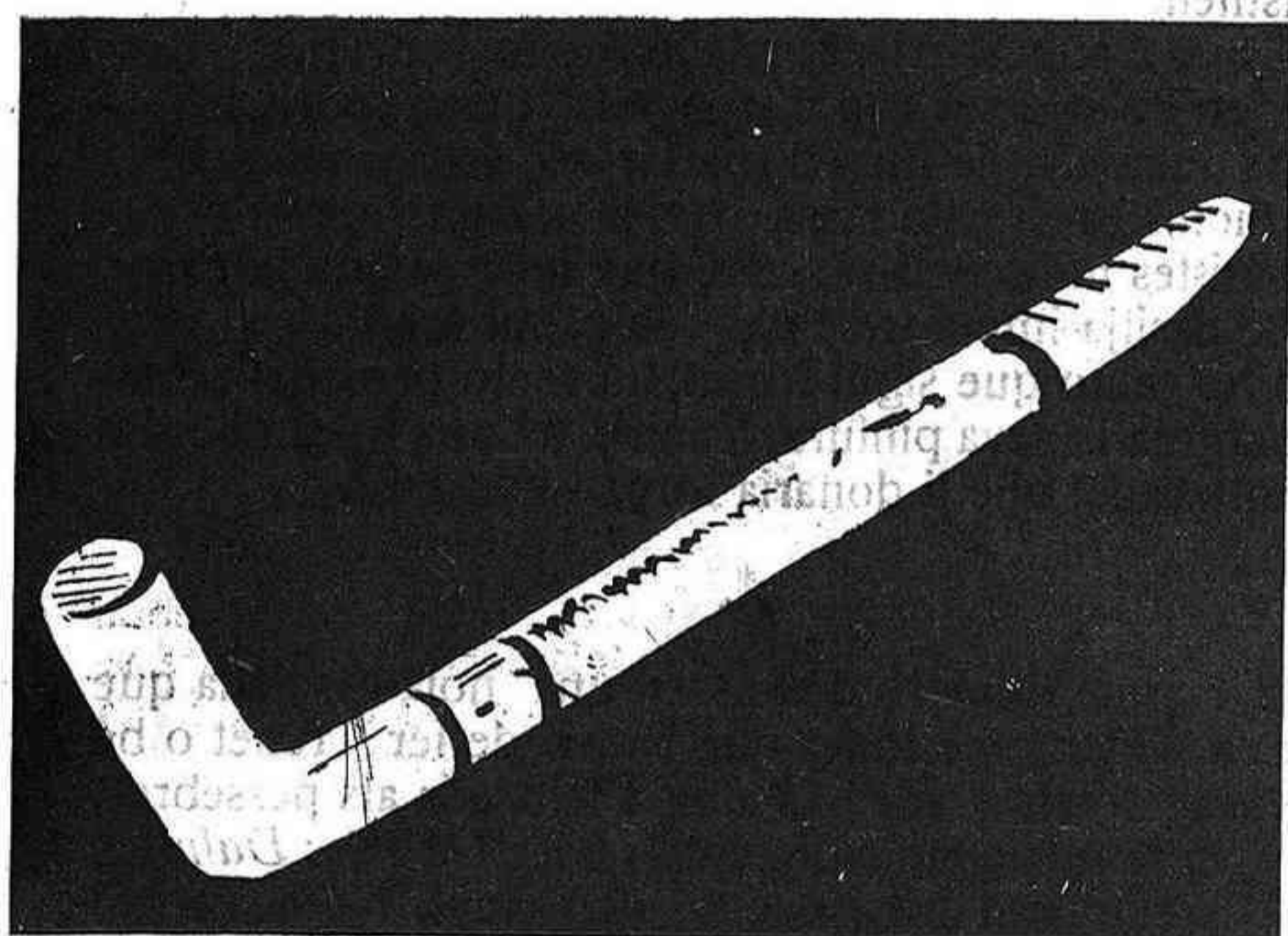
S'han reproduït i representat darrerament: *En Sevilla*

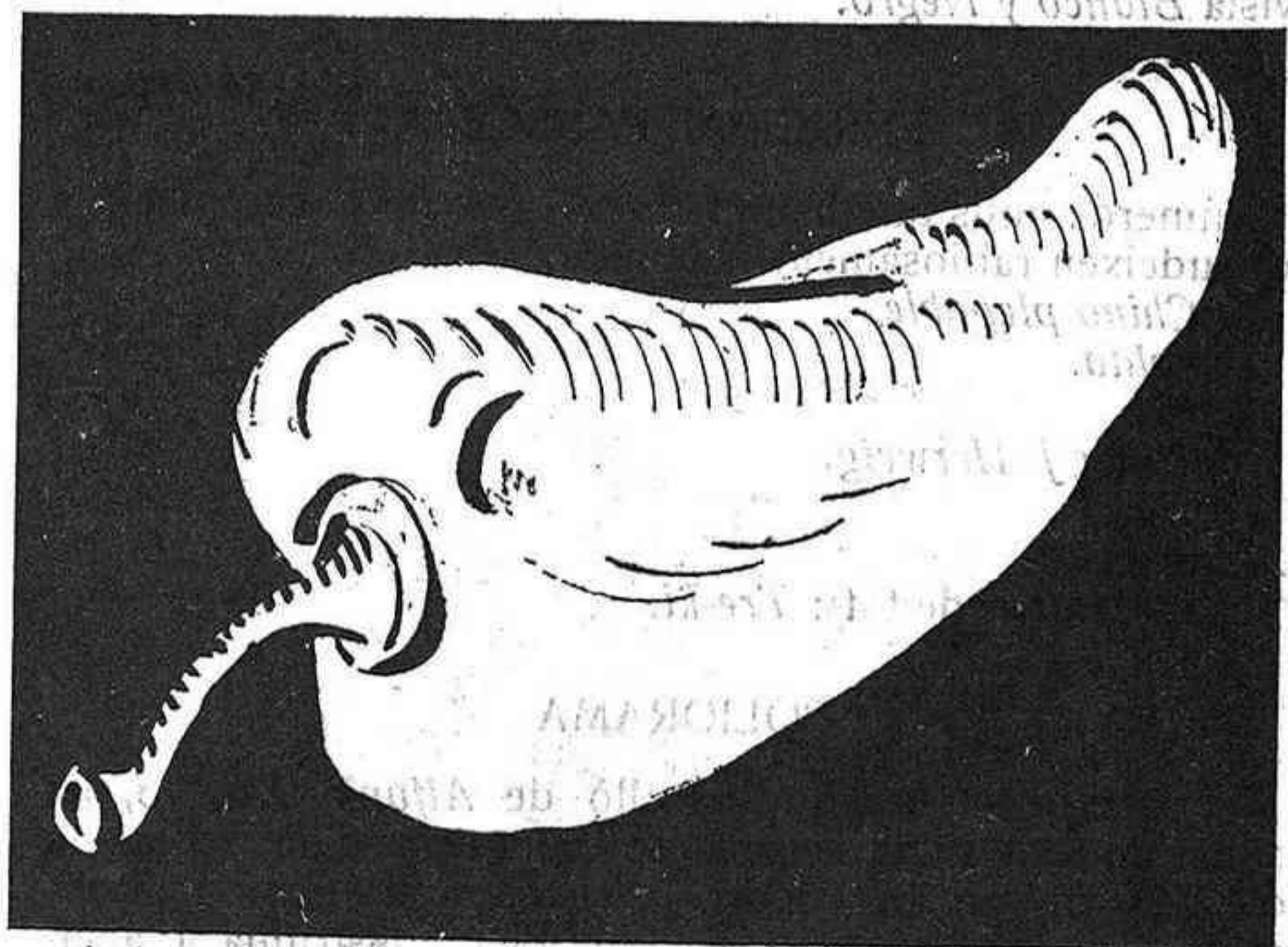
—Hi havia molta gent, al forn?
—Miri si n'hi havia, que me'n entorno al poble. Més m'estimo ésser cap d'arengada que cúa de pá. |

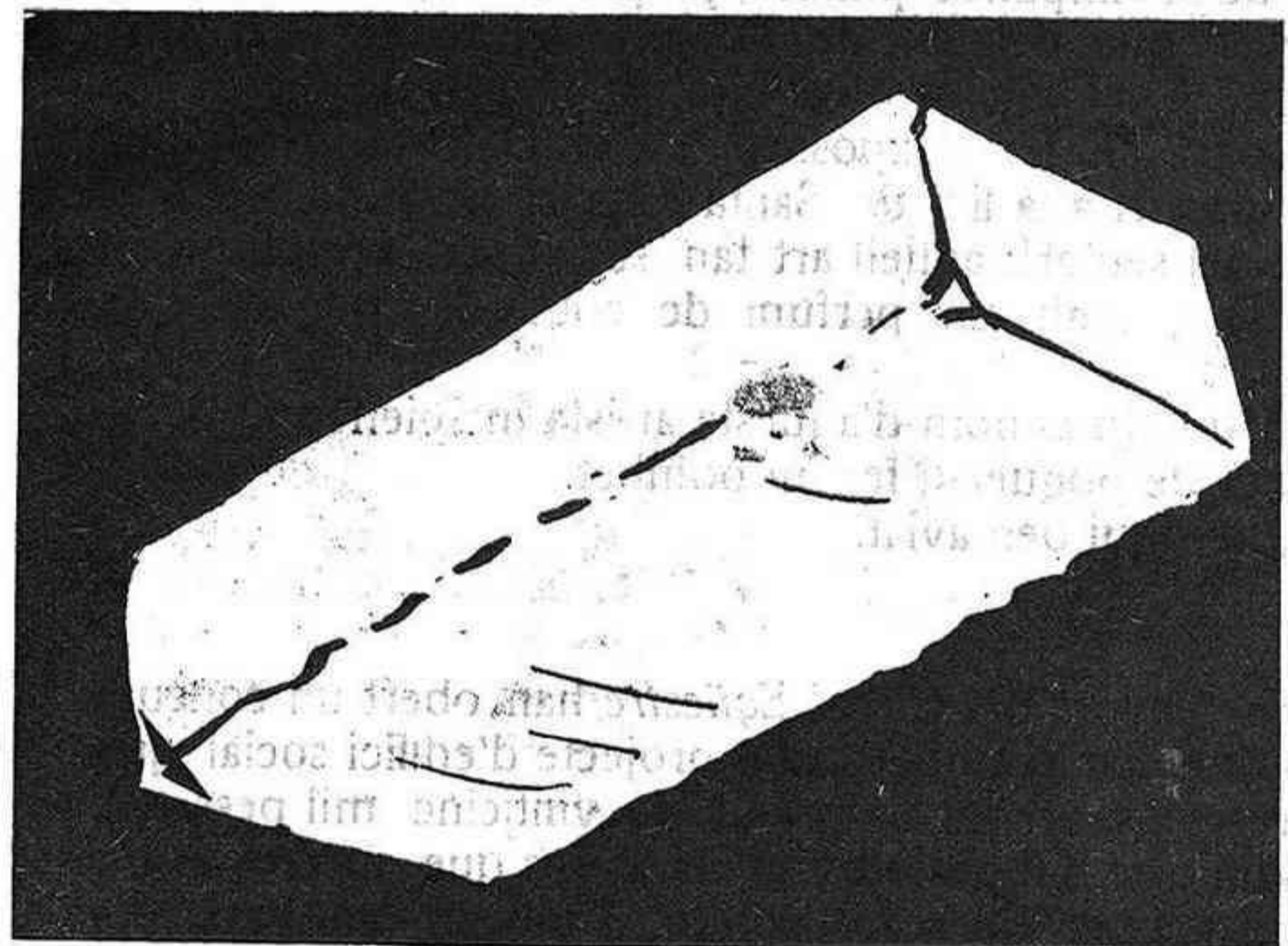
LLIÇÓ DE COSES

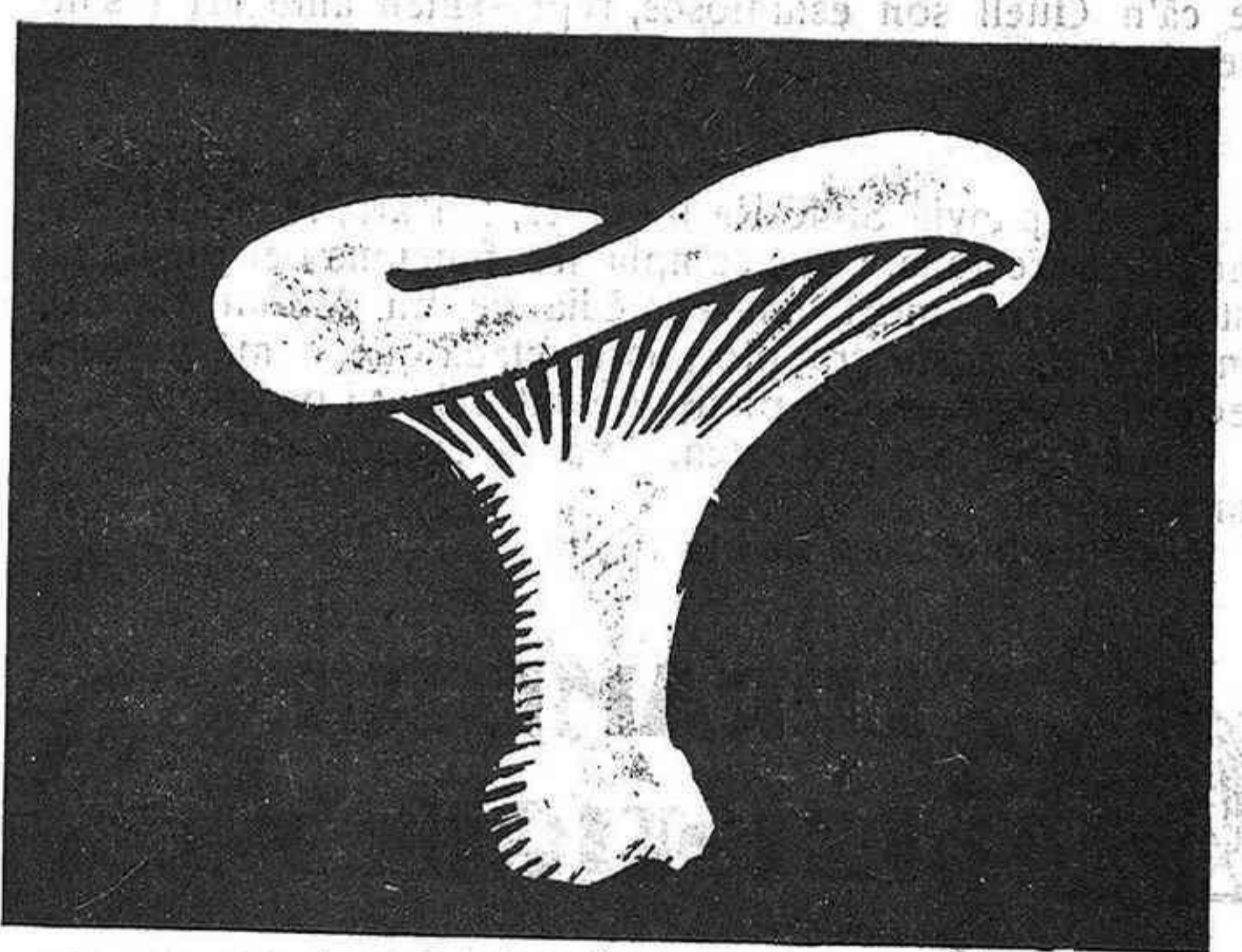
Això és un bastó

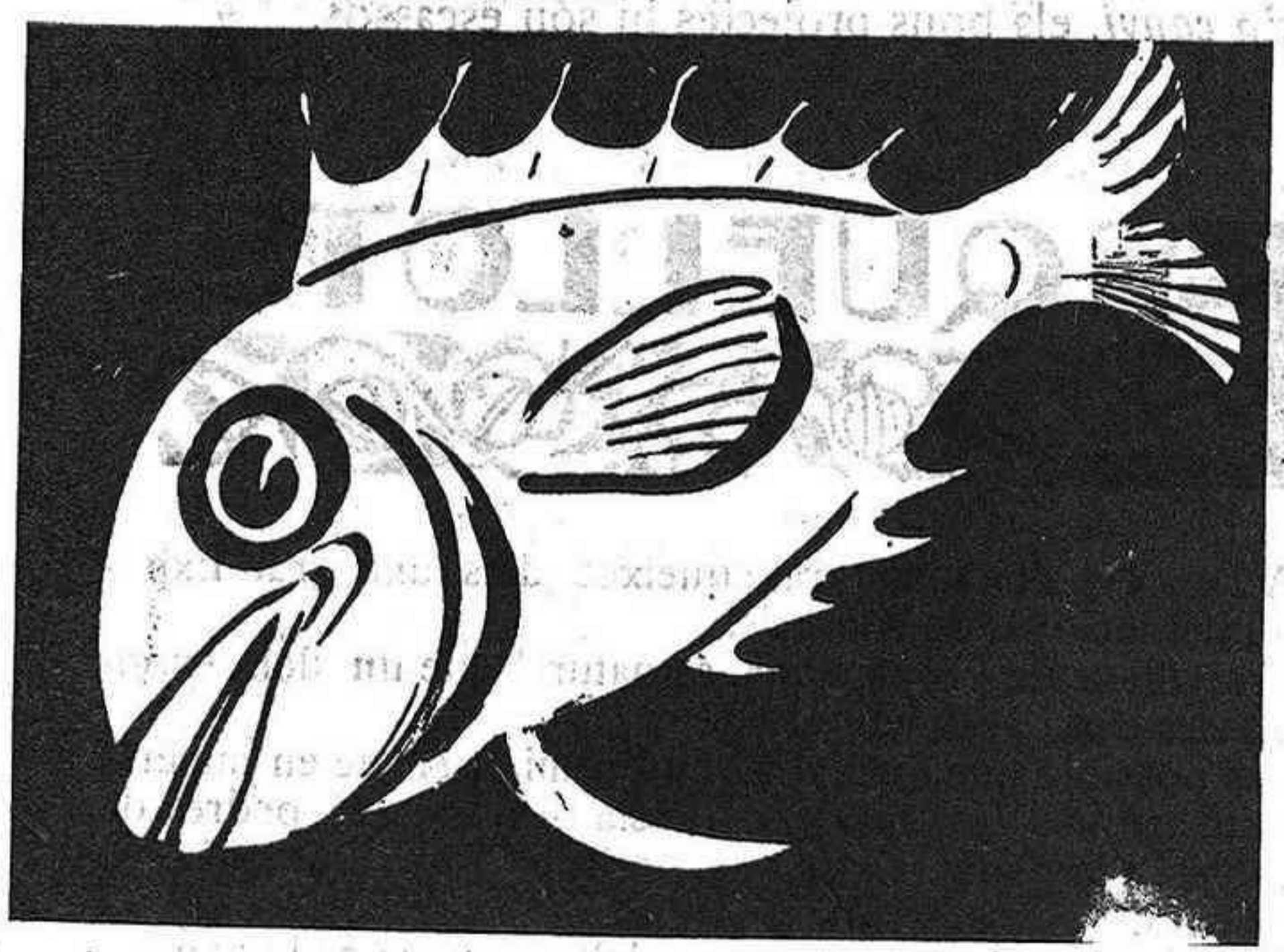
Això és un pebrot.

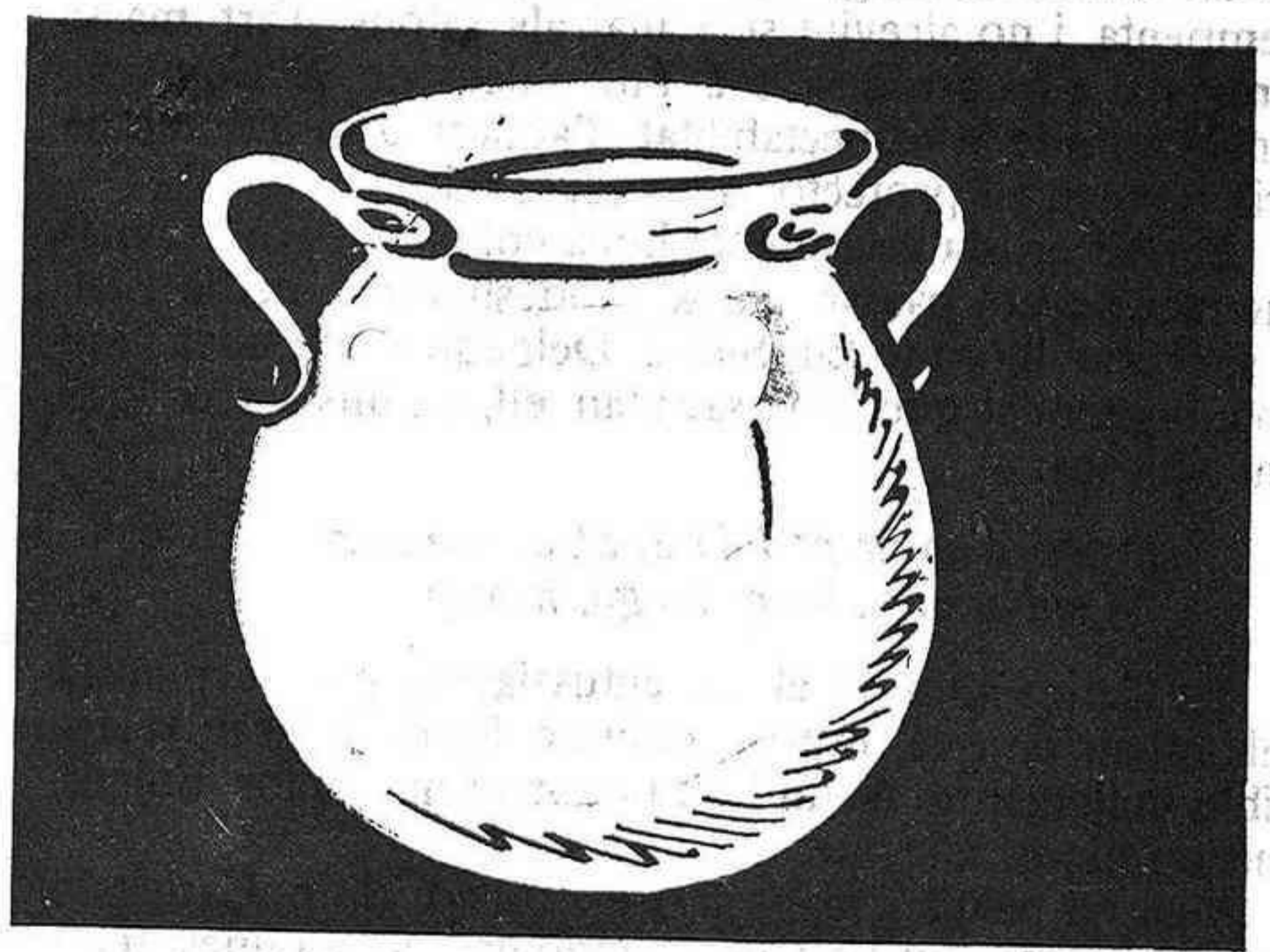
Això és una rajola.

Això és un bolet.

Això és un peix.

Això és una olla.

està el amor, El cabo primero, La viuda alegre, Los picaros celos, La Guerra Santa, El Grumete i El Guitarrico.

Aquesta mateixa setmana s'estrenarà en aquest teatre la revista Blanco y Negro.

PRINCIPAL-PALACE

Númers nous que han merescut una gran acceptació i s'aplaudeixen rabiosament cada nit:

El Chino plegable.

Rynalda.

Cooke.

Martiner J. Herweig.

David.

Mansuelle.

I per damunt de tots: *Tre-ki.*

POLIORAMA

La darrera estrena, que és allò de *Alfonso XII, 13*, ha resultat un èxit molt acceptable. Se tracta d'una comèdia molt ben engiponada, sense *astrakán*, amb tipus ben observats, argument natural i rectilini, ben construïda i amada amb un diàleg sucós i agradable. Allò que's diu una obreta que's veu i s'escolta amb gust.

Ens alegrem de la bona encepçada, perquè els actors de cà'n Güell són estudiosos, representen amb art i s'ho mereixen.

GOYA

La companyia Simó-Raso que és, per ara, la més afortunada de Barcelona, i que compta les funcions per plens, ha estrenat, darrerament, una comèdia de En Antoni Casero, *Encarna, la costurera*, obra assainetada que conté escenes veritablement xamoses, plenes de naturalitat i de gràcia.

Els artistes la representen, com és costum en ells, molt garbosament.

Un altre bon èxit i ben merescut.

XERRAMEQUES ARTISTIQUES

PINTURA MAGRETA — PESSEBRES ANTICIPATS UN BON ESQUÉ

En Carles ha volgut donar el cop amb una exposició d'empenta, i no atrevint-se a anar als salons d'art massa coneguts, s'és arredossat a una saleta de *El Camarin*, confiat en que la respectabilitat d'aquest nom ultramontà faria de mantell protector a les seves teles.

Aquest artista està plè de bona voluntat, però per més que faci, no pot passar d'una modestíssima mediocritat. Li succeeix allò que En Sinesi Delgado confessava amb tanta ingenuïtat que li passava an ell, en uns versos bastant ripiosos:

*Romper no he podido la atroz mediania.
Ni subo, ni bajo, ni vengo, ni voy.*

En Carles amb tot el seu entusiasme per la pintura i els cabals de que disposa, tampoc logra trencar la terrible mitjania; no és un bon pintor ni un pintor dolent, sinó un pintor a seques.

Malgrat resultar magreta l'exposició d'En Carles, la trobem en conjunt bastant arrodonida; en algunes teles hi veiem una regular harmonia de tons; en altra, una visió del paisatge bastant acostada a la realitat; en altra,

en fi, certa lloable tendència a estructurar les coses; però aquestes bones qualitats inicials són contrarrestades per la manca de dibuix i l'abús dels tons terrosos que tot ho empastifen.

El mal d'aquest artista, que aviat no serà jove, consisteix en voler ésser cap d'arengada, quan podria resultar una bona cúa de llús, d'apartar-se dels camins ultra impressionistes i seguir els passos d'algun dels nostres paissatgistes indiscutibles, cosa que no crec que faci mai, perquè desitja imposar-se pel seu propi mèrit.

Jo ho sento que sigui tossut; ho sento per què, essent tan magreta la seva pintura, li aniria bé una mica de salsa emmatlevada, que li donaria força i bon gust.

La Treseta Romero deu ésser una noia casolana que dedica a pintar les estones que hauria de fer croxet o bé puntes al coixí, i ademés una aficionada als pessebres, doncs, en té uns quants de pintats a les *Galeries Dalmau*, amb l'ingenuïtat d'una nena de deu anys. Només els hi manquen unes quantes figuretes de fang, per a que produeixin el millor efecte.

Això no vol dir que no n'hi hagi de figures a l'exposició de la simpàtica pintora, ja que se n'hi veuen unes quantes, que delaten de lluny haver sigut fetes amb motllo. A mi em sembla que la Treseta Romero s'ha equivocat en fer l'exposició a cà'n Dalmau. Amb una bona parada a la fira de Santa Llúcia, n'hauria tret més partit del seu art; aquell art tan senzill, tan primitiu i tan infantívol, amb un perfum de roba de bugada que enamora.

M'apunto el nom d'aquesta artista incipient amb l'esperança de poguer-li fer un bombet.

Que sigui ben aviat.

Els senyors del *Círcol Equestre* han obert un concurs per a premiar el millor avant projecte d'edifici social que es presentés, oferint un premi de vinticin mil pessetes.

Vinticin mil pessetes en els temps que correm és un bon esqué per a pescar projectes i obtenir un gran reclam a la vegada.

Saben quants se n'han presentat?

Quaranta set, i d'entre ells vinticin d'estrangers vinguts a l'olor del canvi.

En canvi, els bons projectes hi són escassos.

C. ARBÓ

ESQUELLOTS

A Londres s'ha inaugurat aqueixos dies una gran Exposició Internacional de Anuncis.

Tractant-se de propaganda, és natural que un dels exposicionistes sigui el senyor Dato.

I és possible que guanyi algun premi, perquè en matèria de anunciar la «Vaselina», la «Pasta Amor», les pedres de «Esmolet» i la pomada «Vigor», no hi ha qui li passi la mà per la cara.

Que li donguin la primera medalla, que ja se la mereix.

LA DARRERA ESPERANSA

Diàlegs barcelonins:

- Vaja, ja podem estar contents!
- I això?
- L'autoritat diu que ahir no'ns va faltar ni carn ni peix
- Ah!... caram!... Doncs vegi: no m'en havia adonat.
- Bé, perquè vostè és dels pessimistes!
- Dels *peiximistes*, deu volguer dir.
- Es clar! Es de aquells que mai estan prou satisfets.
- Satisfet?... Més, que satisfet!... Ja n'estic *tip*, ja ho veu.

—Sòrt que tenim una «apuntació» de Nadal!

Extranya a molts barcelonins que, a pesar de tot, encara es noti tanta escassetat de *caliquenyos*.
Deu ésser que estan acaparats.
Com que ja se sap que són molt buscats doncs.. els amaguen.

Parlant de la qüestió de les carns, digué, [el] Governador als [periodistes].
«Si los matarifes persisten en la hueiga, haré sacar las

ELECTORERS

—Què vols dir que no'n sortiré?
—Es clar que'n sortiràs. En sortiràs... descalbrat.

reses a la calle para que los vecinos las degüellen i se repar-
tan las carnes».

No està mal.
Jo prometo anar-hi amb un serrutxo.
Però tindrem raons; perquè tothom es tirarà pel filet, i
els que's quedin amb les potes i el cap, protestaran.

Sembla que En Dato ha disposat que es formi ràpida-
ment el cens general de tots els habitants de Espanya.

Malaguanyada feina!
En Dato tindrà un disgust.
Perque els uns per naps, els altres per cols, falten molts
espanyols a Espanya.
I altres que també falten per manca de naps i de cols.

Si es fixen en els diaris ministerials, la situació d'Espanya
no pot presentar-se millor.

Estan posseïts d'un optimisme que encanta.
No passa res; no hi ha res.
Es clar; i tenen raó: no passa res pels carrers, no hi ha
res... a les places.

L'optimisme espanyol pot sintetitzar-se en tres lletres:
R. I. P.

Amb les noves tarifes aranzelàries,
diu el Govern que es protegirà l'indús-
tria nacional.

Perfectament.

I tot lo que vé de l'estranger, que
ho compràvem barato, ho adquirirem
d'ara endavant a mitja dotzena de ulls
de la cara.

De manera que, com sempre, qui
rebrà serà el consumidor.

Maleïts siguin els proteccionistes
perdona-vides!

Perquè sempre, a Espanya, la pro-
tecció, ja sabem a qui va dirigida: a les
empreses explotadores, als acaparadors,
als monopolis, als burgesos màxims.

I els pobres consumidors, que's fa-
cin repicar!

Llegim en un telegrama de Madrid:
«En breve irà a Barcelona el señor
Lerroux.

»Objeto del viaje?... la propaganda
electoral.

»Después don Alejandro Lerroux
saldrá para Mahón.»

Mau!

A la Mola?

La Vanguardia es troba aqueixos
dies en el seu element.

No té ni la prudència de callar. Tot són exclamacions de
joia, paraules d'elogi i sospirs de satisfacció.

Se li escapa cada ingenuitat!

«Aral... Ara va bé!»

«Així, així es governa!»

«Esta pica más corta!»

I cada: ooolé!... i viva tu mare! que no sembla sinó que
hagi ressucitat el *Gallito*.

Benaventurats els pobres d'esperit que somnien truites.

Tinc el gust de participar-los que dissabte passat era
Santa Bàrbara.

Els estimats llegidors, fent memòria:—Santa Bàrbara?...
Ah!... Així no es extrany. ¡Ahora lo comprendo todo!

Sant Marc, Santa Creu, Santa Bàrbara no ens deixeu!

En una sessió de jocs de mans.

El prestidigitador.—Veuen aquesta rata viva?... Doncs ara
la faré passar a dintre la butxaca d'aquell senyor, sense que
se'n adongui.

El senyor.—Prou que me n'adonaré!... Figuri's que a dins
de la butxaca hi porto un gat!...

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20
Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Oim, 8
BARCELONA

TOS la curen les Pastillas Helenianas.
1'25 pessetes caixa.

PANALLONS els cura Tópico Gil Kens.
1'25 pessetes frasc.

ASMA la curen les Gotas Helenianas.
4 pessetes frasc.

Demà dissabte

Número Extraordinari

de

La Campana de Gràcia

8 planes 20 cèntims

Legislación electoral

para

Diputados a Cortes

PRECIO:

Pesetas 2'25

Leyes políticas de España

Constitución de la Monarquía : Orden público : Reunión : Asociación : Imprenta : Delitos contra la patria

Un tomo:

Pesetas 2

El Año en la Mano

ALMANAQUE enciclopedia de la vida práctica para 1921

El Año en la Mano es el libro indispensable

El Año en la Mano regala a sus compradores una participación a un billete entero de la Lotería de Navidad

PRECIOS

Rústica..... Pesetas 1'50
Encuadernado   ' 2'00

Obra nova

CASIMIR GIRALT

BOI, el meravellós

Drama en un acte en vers inspirat en un conte d'Oscar Wilde

Preu:

Pesetes 1'50

En preparació

L'Esquella de la Torratxa

ALMANAC

per a 1921

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remitent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios, si no's remet, ademés, un ral per a certificat. Als corresponals se'ls otorguen rebalxes.

—Noi; me sembla que tant tu com jo passarem un mal Nadal.